

или повече противъ себе си и цѣлый народъ който го търсаше съ гласъ още по грѣмливъ отъ Испанскитѣ пушкала.

Но ето домашното благополучіе бѣше извадило отъ паметта му и Неаполь и Неаполитанцитѣ. Защото ся затвори въ стайката си и — нека ся отърве, или нека ся прѣдаде безъ мене Неаполь, рече. Всичкитѣ му свободности неструватъ еднаж капка кръвъ.

Но ето пакъ въ истатѣ минутѣ двѣстѣ ладии ся появили прѣдъ къщитѣ му и двѣстѣ Неаполитанци водени отъ Лузара и отъ Аннеза, налѣзватъ като порой въ жилището му. Напразно Марія и братіята ѝ и всяково домородство ся прѣпрѣчихъ да ги непушатъ рыбаинитѣ ся принуди да ся хвърли прѣдъ тяхъ за да въспрѣ стремленіето имъ и съ едно мановеніе като го спрѣ, попыта ги строго. — Защо сте дошли, защо ви съмъ?

— Искамъ избавленіето на отечеството си, отговори Лузаръ, и дойдохмы да търсимъ избавителя си.....

— Моята смъртъ искатъ тѣ..... По ты нѣма да ми отрѣжешъ главата съ рѣката си! вѣкаше Пузолянката и простираше ръцѣ къмъ мъжа си.

Мазаніелъ стисна съ двѣ ръцѣ запаленитѣ си глави и отговори настрѣхналъ.

— Изберѣте си другъ воевода; азъ не съмъ вече нищо, моята работа ся свърши!

— Свърши ли ти ся работата! ами не видишь ли тѣзи флотѣ? Може да не знаешъ.

— Всичко знамъ по искамъ всичко да забравѣ.....

Лузаръ побѣснѣлъ отъ гнѣвъ щѣше да испсува тогоязъ когото вчера обожаваше, но Аннезо по-разуменъ и по-способенъ, Аннезо днесъ намѣстникътъ, утрѣ може бы наслѣдникътъ на рыбаина, който видѣ народътъ че е изгубенъ безъ Мазаніела, като стадо безъ пастырь, и който осѣщае всичкитѣ си сили че ся срупава ако ся върнеше при народа безъ юнака му, Аннезо пое думитѣ и говореше съ